

Louise Sundorf Christensens prædiken 1. søndag i advent

Taler

Louise Sundorf Christensen
Vikarierende sognepræst i
Treenighedskirken, Esbjerg

Dato

30. november 2025

Sted

Treenighedskirken, Esbjerg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 4, vers 16-30

- 1 I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Ingen profet er anerkendt i sin hjemby. Sådan siger Jesus til forsamlingen i Nazareth. Nazareth, hvor han selv voksede op. Nazareth, der altså er Jesu egen
5 hjemby – og Nazareth, hvor han i den tekst, vi netop har hørt, jages ud af byen. Jesu ord går altså i opfyldelse. Ingen profet er anerkendt i sin hjemby.

- Og forsamlingen, der jager Jesus ud af Nazareth, er sådan set Jesu egne bysbørn. De er formentlig alle vokset op i Nazareth. Alle kender de til omgivelserne,
10 skikkene og slægterne – Er det ikke Josefs søn, spørger flere. De kender altså lidt til, hvem Jesus er, og hvem han er opfostret hos. Men de vil ikke kendes ved, at han skulle være andet end det, og da slet ikke guddommelig. Så det, at Jesus kommer og læser op fra profetien, som vi hører om hos profeten Esajas, det er nærmest gudsbespotteligt, set med forsamlingens øjne

- 15 Og den forsamling, der er i synagogen, den udgør jo sådan set dem, der på samme måde som Jesus er vokset op i Nazareth. Så forsamlingen er sådan set dem, som profetien kalder blinde. Forsamlingen repræsenterer altså dem, der er fangerne i fængslet, og dem, der er undertrykte og sidder i mørket, jf. profetien.

- 20 Men hvorfor tales der om blindhed, fængsel, mørke og undertrykkelse?

Jo, det må vi hellere få kastet lys over:

- 25 For først fremmest, så forstår vi billedet af at være blind for noget, eller at være

fanget i en idé, der hæmmer ens udfoldelse. Og det er netop lige det, der er på færde i profetien.

- 30 Dernæst, så må vi få med, at forsamlingen simpelthen ikke fatter, at Jesus er den, der er kaldet af Gud. Dem i forsamlingen fatter ikke, at profetien handler om Jesus. Altså Jesus, der selv er dukket op, for at læse profetien højt og fortælle, at profeten, Esajas ord, er gået i opfyldelse.
- 35 Og dem i forsamlingen synes jo nok, at Jesus er ubeskeden: At han nærer for høje tanker om sig selv, for tænk at komme og sige:

- Herrens ånd er over mig,
fordi han har salvet mig. Han har sendt mig
40 for at bringe godt budskab til fattige,
for at udråbe frigivelse for fanger
og syn til blinde,
for at sætte undertrykte i frihed,
for at udråbe et nådeår fra Herren

- 45 Ingen skam i livet, kunne man tænke.

- For det at komme og sige, at Guds ånd er over én, fordi Gud har salvet én. Det er måske lige vovet nok; For det at salve nogen, kan blandt andet betyde, at
50 nogen bliver udnævnt som konge – vi så det for eksempel for et par år siden, da Kong Charles III, blev kronet til konge af England, hvor han, i kirken, Westminster Abbey, blev salvet med hellig olie.

- Og hellig olie, det kender vi jo sådan set også til – for det er myrra, som vi alle
55 nok har hørt om. Godt nok ikke fra skik og brug her i dagens Danmark, men fra fortællinger som for eksempel den om Jesu fødsel, hvor de tre vise mænd kommer til stalden i Betlehem, og ofrede der, guld, røgelse og myrraskær.

- Og fra dén historie, der ved vi i dag, at Jesus er den han er. Vi ved, at han er både
60 Josefs søn og Guds søn; Vi ved at han var den ventede Messias. Messias, der også betyder den salvede. Vi ved, at han var himmelens kongesøn, om end en konge uden spir og kongekrone, for dér kun sad en fattig kone, som det lyder i en julesalme.

Men historien om Jesus, samt de salmer, der er kommet til, giver os et billede af den Jesus, som vandrede rundt her – vi kan nok godt se for os, at denne Jesus, der gennem sit liv her på jorden, vokser op hos Maria og Josef, ikke må have set særlig kongelig ud, foran forsamlingen i synagogen. De kender til hans forældre
70 og opvækst hos tømrer, Josef, så de ser ham slet ikke som ophøjet – og så meget desto mere, forarger det dem, at han kommer tilbage til sin hjemby og proklamerer, at han er den ventede konge.

For ingen profet er anerkendt i sin hjemby. Det gælder både de andre profeter,
75 Jesus refererer til, og det gælder ham selv. Så hans ord går altså i opfyldelse gange to.

Og hvordan det?

80 Jo, først i det, at han er den salvede, Guds Søn, sendt fra himlen, og dernæst, ved at forsamlingen i synagogen. ikke vil anerkende hans guddommelighed.

Og det her med, at de ikke vil anerkende Jesu guddommelighed, men i stedet foragter ham, det minder mig på en måde om eventyret, Den grimme ælling.
85 Her gælder det samme billede, idet en skiller sig ud, enten med udseende eller væremåde, og derfor fordrives af sine egne. For ens hjem – reden – kan sommetider være det mest fremmedgørende overhovedet. Man glæder sig, og forventer måske en varm modtagelse, men mødes af trodsighed. Den, der foragtes og forhånes mistænkes for slette motiver, men ender med at være den,
90 der har det reneste hjerte af alle. Det gælder også den grimme ælling, hvis begyndelse på livet vi kender, men om hvem der i eventyrets afslutning siges; Den var aldrig stolt, thi et godt hjerte bliver aldrig stolt!

Det samme gælder Jesus. Han siger ikke af sig selv, om sig selv, at han skal
95 komme for at bringe lys til alle dem, der ikke vil se hans guddommelighed. Han er kaldet til det. Det er forudbestemt. Han er den, der skal frelse mennesket fra denne verden, med al dens møje. For i denne verden er man som menneske underlagt andre, menneskelige magter, der hersker og som kan gøre os blinde for sandheden. Vi følger autoriteter, der måske leder os i blindgyder, og det er
100 faren og fængslet. Derfor må vi høre ordene om, at Jesus er kommet for at bringe godt budskab til fattige, som den største gave. For vi er de fattige!

Vi er dem, der har brug for det gode budskab – evangeliet – fordi ellers er vi

105 dem, der sidder i mørket. Vi er de fattige, der bliver rige af Ordet. Så det er ikke
penge og velstand, Jesus bringer med sig. Han er en konge uden spir og
kongekrone, men som vi sang i salmen før: Barmhjertighed hans scepter er.

Så det Jesus bærer, det er altså hverken sværd eller scepter, som vi kender det.
110 Det er barmhjertighed – det er hans håndsrukning til os, om at komme under
hans frelsende vinge. Det er ikke for hans egen ophøjelses- eller stoltheds skyld,
thi et godt hjerte bliver aldrig stolt!

Så vær ikke for stolte til at tro på evangeliets ord. Tro med et godt hjerte på, at
115 ordene om, at Jesus er den salvede, gjaldt dengang i synagogen, ligesom det
gælder os i dag og os alle til alle tider.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var,
er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al
120 evighed. Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

125 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

1. søndag i advent, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

130 <https://www.dansketaler.dk/tale/louise-sundorf-christensens-praediken-1-sondag-i-advent>

135

140